

از اعضای طالبان که با اسلام آباد همکاری نمی کرد، بیان کردند. یکی از این افراد سفیر پیشین طالبان در پاکستان بود. حتی خود ملا هبت الله آخوندزاده، امیر کنونی امارت طالبان نیز به مدت پانزده سال در ایالت بلوچستان پاکستان به فعالیت می پرداخته و به نوعی تحت اشراف پاکستان بوده است. ملا محمد رسول، رهبر یکی از انشعابات

طالبان افغانستان، یکی از آخرین کسانی بود که در سال گذشته با سقوط دولت دست نشانده اشرف غنی و تأسیس امارت اسلامی افغانستان آزاد گردید، وی در سال ۲۰۱۶ توسط پاکستانی ها دستگیر و به مدت ۵ سال در این کشور زندانی بود.

البته تلاش پاکستان برای کنترل گری بر طالبان به عنوان یکی از محدود امیدواری های این کشور برای جبران ضعف راهبردی خود، به رهبران و اعضای این گروه محدود نمی گردد، بلکه خانواده های اعضا و رهبران طالبان نیز تا پیش از تشکیل امارت اسلامی افغانستان و به قدرت رسیدن طالبان در اختیار پاکستان قرار داشتند؛ موضوعی که وزیر کشور سابق پاکستان به آن اذعان نمود.

اگرچه عمران خان نخست وزیر سابق پاکستان بیان نمود که زندگی خانواده های طالبان در پاکستان یک واقعیت بوده و اسلام آباد نخواسته تا با زندانی ساختن این خانواده ها رهبران طالبان را به زور پای میز مذاکره با امریکا حاضر کند، سرتاج عزیز، مشاور روابط خارجی نخست وزیر پاکستان به وضوح اعلام کرده بود که حضور رهبری طالبان و خانواده های ایشان در خاک پاکستان به عنوان یک اهرم فشار و کنترل بر این گروه از سوی دولت پاکستان مورد استفاده قرار می گرفته تا با تهدید به عدم ارائه خدمات بهداشتی، وضع محدودیت و حتی اخراج بتواند خواسته های خود را بر این گروه تحمیل نماید. تلاش رهبری امارت افغانستان برای خارج نمودن این اهرم فشار از دست اسلام آباد با قدرت یافتن طالبان در افغانستان تحقق یافته است.

البته بحث زندانی نمودن رهبران طالبان تنها نمود اختلاف میان طالبان و پاکستان نیست، درگیری های خونین و چندین باره مرزی و حذف حصار ایجاد شده توسط پاکستان در خط مرزی دیورند، افزایش قیمت ذغال سنگ توسط طالبان متعاقب اعلام نیازمندی شدید پاکستان به ذغال سنگ افغانستان، ابراز تمایل طالبان به همکاری با هند در حوزه های مختلف، اظهار نظر اخیر منسوب ملا هبت الله امیر طالبان، که در آن قوانین حاکم بر پاکستان غیراسلامی و غیرشرعی خوانده شده است و اظهارات ضد طالبانی گاه و بیگاه مقامات ارشد پاکستانی و محکوم نمودن طالبان بابت سهل انگاری در کنترل نیروهای ضد پاکستانی گروهک «تحریک طالبان پاکستان» یا حتی تغییر لحن اسلام آباد در خصوص طالبان از خیر خواهانه به هشدار آمیز و در مقابل موضع گیری های طالبان علیه پاکستان در برخی وقایع از زمان به قدرت رسیدن این گروه، همگی نشانه هایی از ناامیدی پاکستان از طالبان برای برآوردن انتظاراتش و موفقیت این گروه در اثبات این مدعا است که امروز نه تنها برخلاف تصورها، پاکستان کنترل کامل طالبان را به دست ندارد، بلکه احتمال افزایش تنش بین این کشور و گروه طالبان به عنوان یک گروه مستقل در آینده وجود خواهد داشت.